

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 9/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], proti postupu a uzneseniu Správneho súdu v Bratislave č. k. 15Sa/8/2024-58 z 10. júna 2024 a postupu a upovedomeniu Krajskej prokuratúry Trenčín č. k. 3Kn 333/24/3300-3 z 8. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Konanie o ústavnej sťažnosti v časti nasmerovanej proti postupu a upovedomeniu Krajskej prokuratúry Trenčín č. k. 3Kn 333/24/3300-3 z 8. augusta 2024 **z a s t a v u j e** .
2. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
3. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. augusta 2024 domáha:

- vo vzťahu k napadnutému uzneseniu Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) vyslovenia porušenia práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť správne súdu na ďalšie konanie;
- vo vzťahu k upovedomeniu Krajskej prokuratúry Trenčín (ďalej len „krajská prokuratúra“) vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), prípadne vyslovenia porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“), práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 dohovoru a podľa čl. 7 charty. Navrhuje napadnuté upovedomenie zrušiť a vec vrátiť krajskej prokuratúre na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že správnu žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy z 31. októbra 2022 sa sťažovateľ domáhal, aby správny súd uložil Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) zákaz pokračovať v porušovaní jeho práva na prístup k lekárskej (lekárskej) starostlivosti, ako aj zákaz pokračovať v porušovaní jeho práva na riadne a zákonné spracovanie osobných údajov týkajúcich sa jeho zdravia. Zároveň sa sťažovateľ domáhal uloženia povinnosti žalovanému obnoviť stav pred zásahom, a to vymazaním „poznatku“ z 5. septembra 2022 v module informačného systému agendy obvinených a odsúdených.

3. Napadnutým uznesením správny súd konanie zastavil (I. výrok), rozhodol, že vec bude po právoplatnosti uznesenia postúpená krajskej prokuratúre (II. výrok), a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania (III. výrok). V odôvodnení konštatoval neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, a to nedostatok svojej právomoci v zmysle § 18 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. Zbor väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“) nemal pri namietaných úkonoch dotýkajúcich sa práv sťažovateľa postavenie orgánu verejnej správy a neuplatňoval pri týchto úkonoch právomoc v oblasti verejnej správy. Nemocnica pre obvinených a odsúdených a ústav na výkon trestu odňatia slobody vykonávali pôsobnosť podľa § 4 ods. 1 písm. a) až s) zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov, a teda nemali postavenie orgánu verejnej správy a neuplatňovali pri týchto úkonoch pôsobnosť v oblasti verejnej správy. Preto správnu žalobou namietaný zásah vykonaný členmi ZVJS nemôže byť premetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva. Zbor uplatňoval v prípade opísanom sťažovateľom svoju právomoc súvisiacu s výkonom trestu odňatia slobody v predmetných zariadeniach, teda mal postavenie ozbrojeného zboru, a nie správneho orgánu v oblasti verejnej správy. Dodržiavanie zákona, ochrana pred nezákonnými zásahmi do práv osôb umiestnených vo výkone trestu odňatia slobody, ako aj dozor nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde je držaný sťažovateľ ako osoba pozbavená osobnej slobody, je zákonom zverené do pôsobnosti prokuratúry podľa § 4 ods. 1 písm. b) v spojení s § 18 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). V rámci vykonávania dozoru je prokurátor povinný podľa § 18 ods. 3 písm. a) zákona o prokuratúre vykonávať preverky zachovávanía zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody a podľa § 18 ods. 3 písm. d) zákona o prokuratúre je prokurátor povinný písomným príkazom zrušiť rozhodnutie alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov zboru alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom.

4. Následne krajská prokuratúra po postúpení veci správnym súdom namietaným upovedomením oznámila sťažovateľovi, že jeho podanie bolo podľa obsahu vyhodnotené ako žiadosť o nápravu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“). Z dôvodu príslušnosti bol preto spisový materiál odstúpený na vybavenie nemocnici pre obvinených a odsúdených a ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že 30. augusta 2022 bol vyšetrený lekárkou v nemocnici pre obvinených a odsúdených z dôvodu akútneho zápalu nosových dutín s tým, že mu bol indikovaný symptomatický liek (sprej do nosa). Na pokyn lekárky bol opätovne 5. septembra 2022 predvedený do ambulancie, kde bol informovaný o výsledkoch vyšetrenia, pričom lekárka mu predpísala na liečbu antibiotiká. Keďže dosiaľ mu nebol prinesený liek – sprej do nosa, namietal postup zdravotníckeho personálu nemocnice pre obvinených a odsúdených, ktorý mu nezabezpečil výdaj a prinesenie lieku z verejnej lekárne. Následne bol informovaný, že o priebehu jeho vyšetrenia z 5. septembra 2022 bol v internom systéme ZVJS vykonaný záznam, v ktorom bolo popísané jeho správanie v ambulancii. Namietla svojvoľnosť postupu krajskej prokuratúry, ktorá jeho podanie vyhodnotila ako žiadosť o nápravu podľa § 17 zákona č. 576/2004 Z. z. Podľa jeho názoru však v danom prípade nešlo o poskytovanie zdravotnej či lekárenskej starostlivosti, ale o nezabezpečenie dodania lekárkou predpísaného lieku z lekárne, čo spadá do výkonu verejnej moci na úseku väznenstva. Je presvedčený, že uvedeným postupom a upovedomením krajskej prokuratúry došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Správne mu vytyka, že krajskej prokuratúre postúpil aj tú časť správnej žaloby, v ktorej namietal nezákonnosť postupu spočívajúceho v neoprávnenom spracovaní osobných údajov týkajúcich sa jeho zdravotného stavu. Uviedol, že príslušník ZVJS, ktorý je prítomný pri vyšetrení v ambulancii, je povinný zachovávať mlčanlivosť rovnako ako zdravotnícky pracovník. Je pritom zrejmé, že buď ošetrojúca lekárka, alebo príslušník ZVJS zaznamenali údaje o zdravotnom stave sťažovateľa v systéme ZVJS, teda mimo zdravotnej dokumentácie, čím došlo k neoprávnenému spracovaniu jeho osobných údajov zo strany nemocnice aj ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Podľa názoru sťažovateľa dochádza v jeho prípade k výkonu práva Európskej únie, preto je čl. 47 charty plne aplikovateľný. Správny súd bol podľa neho povinný preskúmať namietaný nezákonný postup nemocnice a ZVJS.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K zastaveniu konania o ústavnej sťažnosti proti postupu a upovedomeniu krajskej prokuratúry:

6. Ústavný súd sa v prvom rade považoval za potrebné vysporiadať s podaním sťažovateľa zo 4. decembra 2024 (doručeným ústavnému súdu 9. decembra 2024), ktorým sťažovateľ vzal späť svoju ústavnú sťažnosť v časti nasmerovanej proti postupu a upovedomeniu krajskej prokuratúry.

7. Podľa § 127 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak sťažovateľ vezme svoju ústavnú sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej uznesením zastaví.

8. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd v súlade s citovaným § 127 zákona o ústavnom súde konanie v tejto časti zastavil (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.2. K napadnutému uzneseniu správneho súdu:

9. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu sťažovateľ v podstatnom namieta záver správneho súdu o nedostatku jeho právomoci na rozhodnutie aj o tej časti správnej žaloby, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti postupu príslušníkov ZVJS, ktorí porušili jeho právo na riadne a zákonné spracúvanie osobných údajov týkajúcich sa jeho zdravia (príslušníci zboru nezákonne spracúvali jeho osobné údaje týkajúce sa jeho zdravia do modulu informačného systému agendy obvinených a odsúdených ako poznatok o priebehu výkonu trestu). Podľa sťažovateľa správny súd týmto porušil jeho právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty.

10. Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa výslovne domáha vyslovenia iba porušenia čl. 47 charty napadnutým rozhodnutím správneho súdu, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti prvotne vykonal test aplikovateľnosti charty na prejednávanú vec sťažovateľa.

11. Podľa čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie.

12. Ústavný súd poukazuje na obmedzenú vecnú pôsobnosť charty ako ďalšieho katalógu ochrany základných práv. Členské štáty Európskej únie sú totiž ustanoveniami charty viazané len v situáciách, keď vykonávajú právo Únie. Súdny dvor Európskej únie pritom vymedzil zásadné kritéria pre účely posúdenia, či vnútroštátna právna úprava predstavuje vykonávanie práva Únie v zmysle čl. 51 charty, konkrétne „... či je cieľom predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy prebrať ustanovenie práva Únie, povahu tejto právnej úpravy a či táto právna úprava sleduje iné ciele než tie, ktoré zahŕňa právo Únie, hoci je spôsobilá nepriamo zasahovať do tohto práva, ako aj či existuje osobitné ustanovenie práva Únie v tejto oblasti spôsobilé do neho zasiahnuť“ (rozsudok z 8. 11. 2012 vo veci C-40/11, Iida, EU:C:2012:691, bod 79).

13. Po preskúmaní aplikovateľnosti charty v súlade s čl. 51 ods. 1 charty, ako aj súvisiacej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa s prihliadnutím na jeho argumentáciu obsiahnutú v ústavnej sťažnosti, berúc do úvahy predmet konania pred všeobecným súdom (otázka právomoci správneho súdu), nedochádza v predmetnej veci k aplikácii práva Európskej únie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci sa charta neaplikuje, keďže vnútroštátne právne predpisy vo veci sťažovateľa nepredstavujú vykonanie noriem práva Únie.

14. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci preto ústavnému súdu neostáva iné ako konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

15. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi

na úhradu trov právneho zastúpenia) a ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

16. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti v jej podstatnom základe konštatuje (bez potreby skúmania majetkových pomerov sťažovateľa), že nebola splnená druhá podmienka na ustanovenie právneho zástupcu, keďže v sťažovateľovom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku, ako to vyplýva z dôvodov tohto rozhodnutia, a ani ustanovenie právneho zástupcu by na prijatých záveroch ústavného súdu nič nezmenilo. Z tohto dôvodu nevyhovel žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 3 výroku tohto rozhodnutia).

17. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu